

Vi synes, det ville klæde Folketinget, hvis vi tog stilling til de her eksklusivaftaler, inden vi blev tvunget til at gøre det af Menneskerettighedskommissionen. Der er jo altså to sager på vej, og i begge sager har Menneskerettighedsdomstolen valgt at sige, at de skal bruge det store kammer til at tage stilling til det her. De vil sætte 17 dommere af til at kigge på det. Og det kan de jo ikke gøre, hvis de mener, at det er en lille snotsag, der kommer, hvor der er en dansk fagforening, som fuldstændig har misforstået det, og at det her jo bare er en chikanesag, som man forsøger at føre for Menneskerettighedsdomstolen.

De har vurderet, at der er et problem i det her, som de vil tage stilling til. Vi kan selvfølgelig ikke sige på forhånd, hvordan sagen falder ud. Men vi kan sige, at der i hvert fald er så meget i sagen, at Menneskerettighedsdomstolen vælger at sige: Det her er noget, som vi vil sætte 17 dommere til at se på.

Samlet set er Det Radikale Venstre imod eksklusivaftaler. Vi er klar over, at de på nogle områder udfører nogle opgaver, som vi må tage stilling til, bl.a. hvordan de her opgaver bliver løst på en anden måde, men det må være den enkelte, der tager stilling til, hvilken forening man har lyst til at være medlem af.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

I Enhedslisten har vi det sådan, at de ansatte i vores sekretariat skal være medlemmer af Enhedslisten for at arbejde der. Det stiller vi krav om. Mener Det Radikale Venstre, at det skal afskaffes, sådan at vi fremover kan være tvunget til at have medlemmer af Dansk Folkeparti eller for den sags skyld Det Radikale Venstre i vores sekretariat?

For det andet vil jeg godt høre, for det var et interessant spørgsmål – sådan set ikke særlig teoretisk – som fru Ida Jørgensen stillede til hr. Ole Sohn, nemlig om konsekvensen af Menneskerettighedsdomstolens afgørelse, der kommer til efteråret. Hvis nu det viser sig, at Menneskerettighedsdomstolen konstaterer, at det er i overensstemmelse med menneskerettighederne at have eksklusivaftaler, kan vi så forestille os, at Det Radikale Venstre holder op med de her gentagne angreb på fagbevægelsen?

(Kort bemærkning).

Ida Jørgensen (RV):

Jeg har ikke ret meget lyst til at tage stilling til, hvad Enhedslisten kræver af sine ansatte. Egentlig synes jeg, det er noget, som Enhedslisten sådan må afgøre med sig selv.

Når jeg nu bliver spurgt, så vil jeg sige, at jeg synes, det må være op til den enkelte at bestemme, hvilket politisk parti man er medlem af. Jeg kan nok se, at det ville være en fordel at være medlem af partiet, det må være meget vanskeligt at være radikal og så arbejde for Enhedslisten loyalt, men der er politisk frihed, og der er foreningsfrihed, så i princippet synes jeg, at det skulle være Enhedslistens ansatte, der selv bestemte, om de ville være medlemmer af Enhedslisten. Men jeg vil tro, at når de søger ansættelse hos Enhedslisten, så er det, fordi de er så overbeviste om, at det er et godt sted at arbejde, at de også frivilligt ville melde sig ind.

Kl. 13.50

Og så hvordan Det Radikale Venstre vil reagere på Menneskerettighedsdomstolens afgørelser? Jamen dem vil vi tage alvorligt. Og jeg er da overbevist om, at det vil dæmpe vores kritik, hvis man kommer frem til, at det ikke er imod menneskerettighederne.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg takker for svaret om, at man ikke fremover vil fremsætte det forslag, hvis Menneskerettighedsdomstolen konkluderer, at det er i overensstemmelse med menneskerettighederne at have eksklusivparagraffer.

Men jeg kan ikke forstå, hvorfor det andet spørgsmål skal nedgøres særlig meget. Det er jo en diskussion om, hvor grænsen går, og den må man vel have overvejet i Det Radikale Venstre. Kan man arbejde for Det Radikale Venstres folketingsgruppe uden at være medlem af Det Radikale Venstre?

Hvor går grænsen for, hvad udestående kan forlange i forbindelse med et forhold, som vedrører nogle bestemte? Altså kan man lave en forening, hvor man siger, at de eneste, der kan være ansat i denne her forening, altså er folk, der er medlemmer af foreningen? Kan man gøre det, eller skal det fremover afvises?

Jeg kunne godt tænke mig, at Det Radikale Venstre lidt mere principielt – for de overvejelser har man utvivlsomt gjort sig – redegør for, hvor man mener grænsen ligger. Eller er det bare sådan, at fra nu af skal man hvor som helst og når